

ЈЕЛЕНА ЛЕНГОЛД

МУТНИ НАГОВЕШТАЈ КИШЕ

ЛАЖЉИВА

*Један је имао диван чоколадни дах
дружи се одликовао необичним радом ирсијију
један је свирао клавир, то је само то себи било
довољно
био је и неки који је умео дуго да зури у моја леђа
све док не почне да ми ирне нешто у ирејонама
један ме је мрзео, али иако сирасно,
да је било леице од многих љубави,
један није имао бац ниција осим очију
које су ме увек на расианку зледале
као да им је то последњи поглед на свети
и сваки од њих је чврсто веровао
да је бац он написао све моје песме.
Поезијо, каква си ти развратиница,
каква лажљива заводница.
Само сам још ја од тебе гора:
одаћу те, њима.*

МУТНИ НАГОВЕШТАЈ КИШЕ

*Привезали смо дан за обалу реке
заробили га дебелим конојцима
и бацили мрежу преко њега
да не полећи.*

Онда смо се неко време гледали у очи
п̄ричали о сибирским медведима
и о с̄иором зарас̄иању рана.
Кад смо се најокоп осврнули око себе
дан више није био ѿу;
измигољио се нечујно и о̄ишцао ко зна где
да неком другом поклања гус̄иа по̄поднева
и муш̄ни наговеш̄ијај кише.

НИТКОВ

п̄ус̄ӣи да те научи нечему ша дивна слабос̄и духа
уш̄еци се мислећи на пре̄ходне љубави
мирне, као с̄иари бродови ш̄ерей̄њаџи
усидрени заувек у најдаљи ул̄ирамарин ш̄вог мозга
ш̄у ће се смес̄иш̄и и овај, ш̄у ће по̄чива̄и и ова
због које ти сад рије песница у с̄иомаку
по̄ш̄исујем ти
или ће шако бӣи или ће се убӣи
а не личи ми бац на шаковог хероја
пре ће бӣи да си обичан нишков
као и сви ми
преживеће
заборавиће

ДО КРАЈА ЖИВОТА

Ако не будем с̄иално и изнова записивала
бојим се да ћу неш̄ио заборавӣи
или ће нека реч, шада изговорена,
по̄бећи у прос̄иор у који бежи све
не̄ажња је велика несрећа
кад имаш само ш̄их неколико дана
и две-ш̄ри ноћи и у њима уздах
и ш̄о, шако какво је,
мора да ти по̄раје до краја животӣа.

ХРЧАК

Улажем протресити
што ме нико није на време обавестио о томе
да се живоити своди на неколико добрих тренутака
а све остало је аутобиографија
оног најтежићног хрка у којуру.
Да сте ми то казали на време
заспала бих у правом часу
погледала бих небо заиста најљубиво
написала бих неколико писама
спавала бих на уљу до зоре ако треба
не бих тек тако навела саи и заспала
жунђајући што је јасук тврдо
и што завеса пројушта превице уличног светла.